

Pane, pojd'te si hrát

Petr Šafařík

Blízko Kolína, v jednom malém lesíku, jenž se nalézá asi 200 metrů na sever od malé vesničky, jejíž jméno se nikomu nepovedlo určit blížeji než jako vesničku kousek od Kolína a asi 200 metrů jižněji od nějakého lesíka, žijí dva medvědi. Tito medvědi jsou celkem normální, kdyby byli lidmi. Ten jeden, větší, vláčí tím druhým, menším, naivnějším, slabším, co má pořád nějaké bonbony. Oba dva si strašně rádi hrají. Už si hráli na spoustu věcí -> na lokomotivu, kdy ten větší byl lokomotiva a ten menší topičský vůz, jenž do lokomotivy házel palivo. Tato speciální medvědí lokomotiva jezdila jen a jen na bonbony. Toto je zářný příklad jejich her. Ovšem nyní se stala změna.

„Pane, pojd'te si hrát“ povídá jednou větší medvěd menšímu.

„A na copak, pane, si budeme hrát? Já si strašně rád hraji“ povídá ten menší.

„Třeba... třeba na senátní volby, pane, pojd'te si hrát na senátní volby“ říká opět ten větší medvěd.

„A co je to ten senát? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“ diví se malý medvěd.

„To je... to je...“ zamýšlí se větší medvěd. „To je takové odkladiště starých, neužitečných lidí... medvědů, chcete-li... kteří dělají lidem ...medvědům... samé naschvály, zajímají se jen o sebe, dělají samé chyby a berou za to velké peníze. Taková školka pro důchodce, pane. Nevíte co se starým tatínkem, dědečkem? Dáte ho do senátu a ještě vám to bude nést peníze. Co vy na to? Budeme si hrát na senátní volby?“

„A jak se na ty volby hraje?“

„No toto je hra, která má spoustu variací... Tak třeba já budu komunisté, Vy budete Sociální Demokraté a budete si mě předcházet, abych vás zvolil, co vy na to?“

„No, a jak si Vás budu předcházet?“ ptal se malý, nezkušený medvěd.

„Mohl byste za mnou zametat, protože když někde budu, jako komunist, tak za sebou zanechávám strašný nepořádek... říkám nepořádek, protože jsem slušný medvěd a zanechávám ho za sebou, protože jsem slušný komunist. No a nebo byste mi mohl prominout a promlčet všechny moje dřívější kriminální činy. A taky se mi pak omluvit, že jsem je udělal. Nejlepší to bude bonbony...“ vymyslel větší medvěd.

Chvilku si hráli. Větší medvěd tomu menšímu sebral spoustu bonbonů. Pak to malého přestalo bavit a povídá.

„Pojďme si hrát na něco jiného. Toto je pořád to a samé...“ stěžuje si menší.

„Tak co třeba na to, že já jako něco provedu a vy mě pak zvolíte a já budu mít imunitu?“ napadlo většího medvěda.

„A co je to ta imunita?“ ptá se malý, nerozumný medvěd, který se přece jen tak moc v politice nevyzná.

„Teoreticky je to proto, abych se správně rozhodoval a nikdo mě nemohl vydírat... třeba za překročení rychlosti. Ale prakticky to je tak, že já si odsouhlasím to, že s vámi můžu zametat jak hadrem na koštěti. Co vy na to?“ vysvětluje větší medvěd, který se v tom přece jen trochu vyzná.

„No a když vás nezvolím?“ zeptá se menší medvěd.

„Ale no tak. Já budu totiž strašně známý. Každý den v sobotu, ve dvanáct... prostě mě zvolte, protože znáte někoho jiného?“ řekne větší medvěd a sebere menšímu medvědovi hrst bonbonů. „Nedívejte se tak na mě. Abych byl správný senátor, tak musím mít aspoň nějaké daňové úniky, aby mi ta imunita k něčemu byla. No a protože bych daně platil Vám, tak vám jen seberu bonbony. To vyjde stejně...“ Povídá ten větší. A protože tomu menšímu nic jiného nezbyvalo, tak šel za plentu, kterou si udělal a na kousek papíru napsal „Větší medvěd“. Stejně, i kdyby tam byla ještě housenka, jakožto že tam nebyla, tak by byla až za Větším medvědem. A i kdyby ji zaškrtl, tak by se tam dostal Větší medvěd, protože by byl na volební kandidátce ve stejné straně a byl by první, čili by to bylo jedno...

Jakmile malý medvěd hodil svůj volební lístek do volební urny, tak se větší medvěd stal senátorem.

„A jak ta hra pokračuje?“ ptá se malý medvěd.

„No, tak dostanu nyní nástupní plat. To je jeden bonbon. Samozřejmě od daňových poplatníků.“ Jakmile to dořekl nastavil si tlapku a malý medvěd mu do ní dal jeden bonbon. Ten ho hned převedl na někoho jiného, aby mu nic nemohli sebrat.

„A co jako poslanec pro mě uděláš?“ zeptal se naivně malý medvěd.

„Pro Tebe? Moment... Nic. Ale asi si odhlasuji zvednutí platu z jednoho na dva bonbony. Kdo je pro, nechť zvedne packu.“ Prohlásil a zvedl tlapku. Rozhlédl se okolo a prohlásil: „Vzhledem k tomu, že všichni senátoři jsou pro, je zvednut plat.“ A opět nastavil tlapku a opět mu malý medvěd na ni dal bonbony. Ale ne jeden, nýbrž dva. Pak si plat zvedl ještě jednou a pak to malého medvěda přestalo bavit.

„To si celou dobu jen zvedáš plat?“ zeptal se již trochu naštvaně.

„No, ještě můžu dělat i jiné věci. Třeba můžu vstoupit do vedení nějaké firmy, dávat si zakázky, a za každou udělanou práci brát plat a za každou zakázku si ještě dávat prémie, co vy na to?“ tázavě pozvedl obočí.

„Mě se ta hra už moc nelíbí...“ namítl malý medvěd.

„Víš co? Pojedu na projížďku městem. Bude to lepší?“ navrhl větší medvěd.

„Uvidíme,“ prohlásil menší.

„Větší nastoupil do auta a vyrazil. Cestou zničil všechna auta, která byla zaparkovaná v jedné lesní ulici.

„Co jste to provedl, pane?“ zeptal se menší medvěd, když se dozvěděl o té spoušti.

„Já? Já si ničeho nevším,“ řekl velký medvěd, který byl již ze všech těch bonbonů velmi společensky unaven. A protože měl senátorskou imunitu, tak s ním zvířátka již nic nenadělala.

Velký medvěd si ještě několikrát odhlasoval zvýšení platu a pár dalších perliček, jako například že všechny maliny, které králík ve svém obchodě prodává, musí být balené v ochranném obalu z igelitu a pak samou společenskou únavou usnul na zasedání. Po nějaké chvíli to malého medvěda přestalo bavit a šel domů. Stejně mu již nezbyly bonbony ani pro vlastní potřebu, natož ještě na platy toho jediného senátora, co les získal...